

v § 112, odstavec 1, poslední věta konk. ř. Žalované vodní družstvo opřelo svou pohledávku v přihlášce jediné o výpis z účtu, z něhož však neplyne, že všechny částky tam účtované nedospěly dříve než tři roky před prohlášením konkursu (§ 55 konk. ř.). Zřejmé jest z výpisu, že jen částky v souhrnu 1.686 Kč 85 h, o něž žalobce ve sporu omezil žalobu, dospěly teprve v oné tříleté lhůtě a požívají tedy pořadí II. třídy konkursních věřitelů. Teprve ve sporu změnilo žalované družstvo právní důvod, z něhož odvozovalo pořadí II. třídy konkursních věřitelů, a to tím, že opřelo tento nárok nově o usnesení valné hromady ze dne 27. prosince 1931. Tato změna původní přihlášky není ani ve sporu přípustná a bylo proto omezené žalobě vyhověti. Otázkou, zda byl konkursní správce odkázán správně na pořadí práva, nelze se zabývat, poněvadž onen poukaz konkursního komisaře se stal pravoplatným.

Čís. 15474.

K výkladu § 67 vyrovnacího řádu.

Vyrovnacího dlužníka stíhají následky nesplnění potvrzeného vyrovnání, nezaplatil-li přes upomínku mající náležitosti § 67 vyr. ř. splatnou vyrovnací splátku, třebaže vyrovnací věřitel v upomínacím dopise vedle výzvy k splnění vyrovnání poukázal zřejmě omylně na nezaplacení splátky za jinou dobu.

(Rozh. ze dne 7. října 1936, Rv II 1035/34.)

Žalobce přednesl, že žalovaný měl podle potvrzeného vyrovnání zaplatiti mu vyrovnací kvotu v 19 měsíčních splátkách. Poněvadž zůstal s dvěma splátkami v prodlení, byl dne 26. února 1934 doporučeným dopisem s určením čtrnáctidenní lhůty upomenut. Žalovaný však ve lhůtě mu poskytnuté splátky nezapravit, takže celá pohledávka v původní výši obživla, a žalobce se jí na žalovaném domáhá, pokud přesahuje 47,5% vyrovnací kvotu. Žalovaný namítl, že byl sice upomenut o zaplacení dvou splátek, ale splátek za leden a únor (místo červen a srpen), na které žalobce nemá nárok, neboť splátky končily 15. prosince 1933. Upomínku nechal proto bez povšimnutí. První soud žalobu zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Žalovaný vyrovnání nesplnil, ježto nezaplatil vyrovnací kvoty za měsíce červen a srpen. Nejde o nějaký omluvitelný omyl nebo nedopatření, nýbrž o neomluvitelnou nedbalost a liknavost, kterou zavinil žalovaný sám. Prokázáno je, že žalovaný byl upomenut doporučeným dopisem ze dne 26. února 1934, že mu v upomínce byla poskytnuta dodatečná lhůta čtrnáctidenní, že však žalovaný tuto čtrnáctidenní lhůtu nedodržel, nýbrž zadrželé splátky zaplatil teprve 21. března 1934, tedy po vypršení poskytnuté čtrnáctidenní lhůty. Je se tedy jen obíratí otázkou, jaký význam pro rozhodnutí sporu má to, že žalobce v dopise ze dne 26. února 1934 omylem uvedl, že nejsou zaplacený splátky za měsíce leden a únor 1934, místo za měsíce červen a srpen 1933. Nelze pochybovati o tom, že následky nesplnění vyrovnání nastávají, byl-li dlužník následkem nesplnění upomenut k splnění, i když v dopise není přesně uvedeno, která

část vyrovnání není splněna. Nebylo tedy třeba, aby žalobce v dopise uvedl, které splátky nebyly zaplacený. Žádal-li žalobce omylem kvoty za měsíce leden a únor 1934, musel žalovaný při obyčejné pozornosti a bedlivosti věděti, že jde o omyl, že se může jednat jenom o splátky za měsíce červen a srpen 1933, jelikož ty nebyly zapraveny. Při nejmenším bylo povinností žalovaného, který jest obchodníkem, aby se za účelem vyjasnění tohoto omylu přesvědčil, zda jsou zaplacený všechny splátky a zda žalobce neprávem požaduje ještě nějakou nezaplacenou část dlužného obnosu. Žalovaný však nevěnoval věci potřebnou a náležitou péči a zavínil výhradně jen sám, že vyrovnání nesplnil a poskytnutou mu dodatečnou lhůtu nedodržel. Omyl, který se žalobci v dopise ze dne 26. února 1934 sběhl, nemá při uvedeném stavu věci za následek, že žalovaný je zproštěn své platební povinnosti plynoucí z nesplnění vyrovnání.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Nejvyšší soud schvaluje právní názor odvolacího soudu (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že nejde o omluvitelný omyl žalovaného, a stačí odkázat po té stránce na důvody napadeného rozsudku, k nimž se dodává, že u žalovaného nešlo vůbec o omyl, neboť, upomínal-li ho žalobce dopisem ze dne 26. února 1934 o splnění vyrovnání a poukazoval-li při tom na nezaplacené splátky za měsíce leden a únor 1934, ač splatnost poslední vyrovnací splátky připadala již na měsíc prosinec 1933, musil přece žalovaný na první pohled bez dlouhého uvažování seznati, že se žalobce v označení měsíců mýlí. Když § 67 vyr. ř. nenařizuje, aby upomínací dopis obsahoval také přesné určení splátek, což i dovolatel sám připouští, pak takový zřejmý omyl věřitele v označení měsíců nemůže upomínku z tohoto důvodu zbaviti kvalifikace uvedené v § 67 vyr. ř. Podle § 1429, druhá věta obč. zák. odůvodňuje sice kvitance o pozdějším opětujícím se plnění domněnku, že i lhůty dříve prošlé byly zapraveny, avšak z toho nelze obdobou vyvozovati, že to platí též o upomínce v ten způsob, že upomenul-li věřitel dlužníka o později splatné plnění, platí i tu domněnka, že plnění dříve splatné bylo také zaplacené. Prodlení žalovaného s placením splátek za měsíce červen a srpen 1933 nelze omluviti ani tím, že jest neprotokolovaným obchodníkem a nevede knihy, kdežto žalovanému prý jako protokolovanému obchodníku se takový omyl přihoditi nesmí, neboť tím není vyvráceno, že žalovaný mohl již i jen při průměrné dbalosti (§ 1297 obč. zák.) po obdržení upomínky seznati, že věřitel se v označení měsíců mýlí a že jde ve skutečnosti o nezaplacené splátky za měsíce červen a srpen 1933.

Čís. 15475.

Zásady, že se závaznost skripturního směnečného aktu nezrušuje zánikem konkrétního směnečného závazku podle občanského práva, jest užití i na rukojemský závazek.